

Jeg har altsaa af Udvalgets Forslag kun tilbage at omtale dem, der ere stillede til §§ 20 og 22, og jeg sætter dem i Forbindelse med de Forslag, der ere stillede af den ærede Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) til de samme Paragrafer. Medens jeg ikke har Noget at indvende imod Udvalgets Forslag, maa jeg modsætte mig de Forslag, der ere stillede af det ærede Medlem for 10de Kreds. Den ærede Forslagsstiller har gjort opmærksom paa, at der i disse Forslag egentlig indeholdes to Momenter, af hvilke det ene gaar ud paa at forandre Lovforslaget. — for saa vidt dettes Rante, hvad der, naar man ser hen til den ældre Lov af 1861 saavelsom til Lovforslagets Motiver, ikke kan være tvivlsomt, har været, at der skulde udnævnes Synsmænd for hvert enkelt Tilfælde — derhen, at der skal bestilles faste Synsmænd for et Tidrum af 3 Aar ad Gangen, medens det andet Moment, paa hvilket det ærede Medlem i Dørigt selv yttrede, at han lagde ringe Vægt, gaar ud paa en Forandring i Bestillelsesmaaden. Hvad dette Sidste angaar, skal jeg kun bemærke, at jeg anser det for lidet stemmende med de Regler, der hidtil have været antagne for rigtige, om man vil lægge i Magistratens Haand i de enkelte Skibstæder eller i Underpørvigheernes i Landjurisdiktionerne at paalægge Mænd udenfor Jurisdiktionen, ja endog saa udenfor Amtet, en Forpligtelse til at udføre visse Forretninger. Det er ganske vist, at Lovforslaget for saa vidt gjør en Afvigelse fra, hvad der maa anses for at være det Normale, som det indrømmer Amtmanden en Ret til at gaa udenfor sit Amt ved Bestikkelsen af enkelte Synsmænd; men jeg behøver ikke at gjøre opmærksom paa, at man gaar et Skridt videre, naar man fra Amtmanden gaar ned til Politimesteren, og det er klart, at der vil ske en betydelig Udvikelse ved det ærede Medlems Forslag, for saa vidt den Bestikkelse, hvorom der derved er Tale, er en Bestikkelse til en fast Bestilling for 3 Aar ad Gangen, hvorimod der efter Lovforslaget kun er Spørgsmaal om at bestikke for et enkelt Tilfælde i Nødsfald, hvortil vi, som det ærede Medlem meget godt veed, have noget Tilsvarende i de øvrige Bestemmelser om Udmeldelse af Synsmænd. Som bemærket lagde det ærede Medlem mindre Vægt paa denne Del af sit Forslag. Det er ogsaa den første Del, Bestikkelsen af faste Synsmænd, som jeg tror maa vække størst Betænkelighed. Den ærede Ordfører har allerede udtalt, at Udvalget ved at tage dette Spørgsmaal under Overveielse var kommet til det Resultat, at maatte fraraade det høie Thing at gaa ind paa Forslaget. Den ærede Forslagsstiller har begrundet sin Mening paa, at det var af Bigtighed stede at have Synsmænd tilstede, for at man kunde være sikker paa, at der ikke vilde hengaa for lang Tid, eller at det ikke skulde være forbundet med videre Uleilighed at faae dem tilstede, naar de skulle bruges. Det forekommer mig imidlertid meget tvivlsomt,

om denne hans Hensigt vil opnaas ved Forslaget, som det foreligger. Det er ganske vist, at, naar man skal foretage Udmeldelsen i hvert enkelt Tilfælde, kan der hengaa nogen Tid, skjøndt jeg tror at kunne sige, at Erfaringen har vist, at, hvor der er god Villie tilstede, behøver denne Tid kun at være meget ringe, men det forekommer mig klart, at, naar der for en Jurisdiktion kun er bestillet 2 Besigtigelsesmænd — den tredje er ikke Suppleant, men han bestikkes, fordi der skal være tre ved Besigtigelsen af Damppassagerfartøier — og disse Besigtigelsesmænd tilfældig ikke ere hjemme, naar de skulle bruges — det kan jo ikke være Meningen, at disse ulykkelige Besigtigelsesmænd i 3 Aar ikke maa forlade deres Bopæl — saa er man meget ilde faren, thi saa har man slet Ingen, man kan bruge. Man vil i saa Fald være nødt til at rekvirere til ekstraordinære Midler, hvis det ikke er det ærede Medlems Mening, at man i det Tilfælde kan henvende sig til de Besigtigelsesmænd, der ere bestiktede fra andre Jurisdiktioner, som altsaa skulde være forpligtede til ogsaa at fungere udenfor deres Jurisdiktion. For saavidt det er den Anvisning, det ærede Medlem vil give, frygter jeg for, at den ikke vil holde Stik til at afhjælpe Manglen; thi jeg tror, at den ærede Landsthingsmand ikke vil negte, at det vil tage længere Tid at hente Mænd fra en anden Jurisdiktion end at bestikke andre fra selve Jurisdiktionen, hvor de skulle bruges. Den ærede Landsthingsmand kom i Dørigt ved at omtale disse Forhold ogsaa til at fremdrage, at man maatte tage Hensyn til den Beføstning, der er forbunden med Udførelsen af disse Forretninger, og som bliver kastet over paa den Paagældende. Det ærede Medlem mente, at det var tvivlsomt, om ikke Staten burde afholde disse Udgifter, men, sagde han, man er vant til, at Staten befaler og kaster Byrden over paa de Private. I den Henseende vil jeg anmode det ærede Medlem om at afsætte § 27 lidt nærmere Opmærksomhed; han vil da finde udtalt, at ikke blot Omkostningerne ved Anskaffelsen af de til Dampskibslers Prøvelse nødvendige Redskaber, men ogsaa Beføstningerne ved Redskabernes Transport, samt Synsmændene og Overfynsmændenes Reiser og Dagpenge skulle afholdes af Statskassen. Dette fører mig til at dvæle ved den ærede Landsthingsmands Forslag til § 26, ved hvilket han vil have gjort Forandring ved Hensyn til disse Dagpenge. Man kan tvistes om, hvorvidt den Betaling, der skal tiltaas Synsmændene, er passende, om den er for ringe eller for høj, men naar man først stiller sig paa det Standpunkt, som den ærede Landsthingsmand, hvilket jeg meget paaflønner, har gjort, at den Betaling, der er foreslaaet i § 23, i det Hele maa siges at være passende, forekommer det mig ogsaa, at man ikke burde gjøre Indvending imod, at der tillægges Synsmændene Dagpenge. Ja, man kan maaske som den ærede Landsthingsmand mene, at det er